

1

V červnu 1983 měl náš kastelán Josef — slovy paní Tiché — nervy nadranc. Po sedmileté rekonstrukci se totiž měla Kostka znovu otevřít návštěvníkům, což pro něj byla událost srovnatelná s apokalypsou. Pár týdnů před zahájením nové sezóny dosáhl duševní vyrovnanosti svého jmenovce Josefa Visarionoviče Stalina, který se ke konci svého života lekal i vlastního odrazu v zrcadle a v bludišti Kremle prý přespával po každé v jiné místnosti, aby ho nikdo nenašel a ve spánku nezabil. Na rozdíl od paranoidního sovětského generalissima se ovšem Josef neděsil soudruhů z politbyra, ale turistů, kteří ho každou noc ve spánku pronásledovali, ačkoliv nocoval na nejroztodivnějších místech zámku, aby nočním můrám co nejvíc ztížil pátrání. Marně. Ať zalehl, kde chtěl, stejně se mu o nich zdálo.

7

Jednou za ním celou noc chodili a ptali se, kde jsou záchody a kolik se za ně platí, jindy se musel fotit s brigádou socialistické práce z jakési šroubárny, jejíž členové do objektivu ječeli sýýýr, často ho pronásledovaly školní výlety nebo zájezdy odborářů a po jedné zvláště divoké noci v loveckém salónu komtesy Dory, kdy ho ve snu naháněla okresní organizace Československého svazu žen, na sebe strhl ze zdi hlavu vodního buvola a převrátil zebra, takže bezprostředně po probuzení si myslel, že se ocitl v Africe. Většinou usínal až dlouho po půlnoci, budil se zmáchaný potem jako by noc strávil v sauně, a dost často míval problém odlišit sen od skutečnosti, takže se po zámku pohyboval přískoky.

Když paní Tichá tvrdí, že „kluk byl zralý na blázinec“, tak asi není daleko od pravdy. Na tomto místě ovšem budiž řečeno, že kluk byl zralý na blázinec zřejmě už od narození. Jednak kvůli genové výbavě, jelikož jeho otec prý byl „magor jak javor“, který by hravě dokázal psychicky „rozdrbat“ i buddhistický klášter, jednak díky dost netradičnímu dětství, které se svým otcem, jenž nenáviděl lidi a zejména turisty tak, že většinu času trávil se svým potomkem v zámeckých katakombách, kde Josef v podstatě vychodil základ-

ní školu. Ti dva žili jak upíři, kteří vylézali až po soumraku, protože sluneční světlo a s ním spojená lidská aktivita je znepokojovalo stejně jako normálního člověka pohled na atomový hřib po jaderném výbuchu.

O letních prázdninách, kdy davy návštěvníků připomínaly hladové pochody za velké hospodářské krize, se proto dost často „zapomněla“ odemknout hlavní brána a pro kverulanty se na ni zavěšovaly vysvětlující cedule s roztodivnými důvody, proč je zámek zavřený. V Josefově kanceláři se dodnes dochovaly tyto exempláře:

- ZAVŘENO! NETEČE VODA
- ZAVŘENO KVŮLI UCPANÝM ODPADŮM
- ZAVŘENO KVŮLI VÝSKYTU MASOŽRAVÉ DŘEVOMORKY
- Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ ZAVŘENO
- ZAVŘENO KVŮLI ŽLOUTENCE
- ZAVŘENO Z HYGIENICKÝCH DŮVODŮ
- ZAVŘENO KVŮLI DERATIZACI V ZÁMECKÉ KUCHYNI
- ZASEKL SE ZÁMEK NA HLAVNÍ BRÁNĚ
- ZAVŘENO KVŮLI VÝSKYTU PARANORMÁLNÍCH JEVŮ

- ZAVŘENO KVŮLI ZKOUMÁNÍ
PARANORMÁLNÍCH JEVŮ AKADEMIÍ VĚD

Po incidentu, kdy při pokusu o zdolání téměř třímetrové zamčené železné brány vyhřezla zasloužilé člence Svazu československo-sovětského přátelství kýla velikosti velbloudího hrbu a z vrcholu ji museli evakuovat požárníci, dostal Josefův otec důtku za porušení pracovní kázně, ačkoliv soudruhům z výboru lidové kontroly drze tvrdil, že památkově chráněnému zámkovému mechanismu z osmnáctého století každodenní odemykání nesmírně škodí, přičemž citoval výrok Vladimíra Iljiče Lenina o ochraně kulturního dědictví, který ovšem dotyčný vůdce světového proletariátu nikdy nevyslovil. Jako kompromisní nápravné opatření se pak občas brána otevřela, ale většinou zůstávala stejně zamčená a jako vstřícný krok se k ní přistavoval rozhrkaný žebřík, aby „mufloni zažili na dovolené aspoň trochu adrenalinu a zároveň se oddělilo zrno od plev“ — tedy aby na Kostku nelezl kdejaký znuděný ignorant, ale jenom skuteční fajnsmekři. Mimochodem, výraz „mufloni“ označující návštěvníky hradů a zámků vymyslel právě Josefův otec, řečený Starý bubák, protože turisté se prý chovají stejně jako

ti rohatí přežvýkavci — pohybují se ve stádech, pořád jenom žerou, nesrozumitelně bečí, všechno pošlapou, blbě čumí a jejich inteligence je na stejné úrovni.

O Josefově matce se neví nic, protože paní Tichá přišla na Kostku až ve chvíli, kdy Josef už jezdil v katakombách na dětské historické tříkolce z devatenáctého století, která ještě neměla pneumatiky, ale železné obruče, což mu na psychické pohodě určitě taky dvakrát nepřidalo.

Podle teorie naší kuchařky a uklízečky se nicméně Josef nenarodil běžným způsobem, ale „buď se z něčeho vylíhl v hrobce, nebo ho na ocase odněkud přivezla na ocase liška jak Budulínka“.

Po smrti Starého bubáka se funkce kastelána jaksi samovolně ujal Mladý bubák, aniž kdo dokázal říct, jak k tomu došlo. Nejspíš se jednalo o nějaký pohádkový postup, kdy se v jednu chvíli vymění strašidla. Ostatně doklad o jmenování Josefa do funkce kastelána je psaný rukou na zadní straně umolousaného jídelního lístku tehdejší „zámecké restaurace“, jejíž menu, jen tak na okraj, vykazuje podivuhodně shodné rysy s terminologií pitevního protokolu nějakého trpaslíka — ledvinky, mozeček, jatýrka, nožičky...